

Tumult in Dordt

Het Geheim van Koningsdag

© Omslag: Marco Raymond

Eerste druk: januari 2017

ISBN 978-94-634274-8-7

© 2017, 'Tumult in Dordt'
Marco Raymond

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tumult in Dordt

Het Geheim van Koningsdag

Marco Raymond

Van dezelfde auteur:

Granaatsplinters in het Plafond

*De oorlog door de ogen
van een Dordts jochie*

ISBN 978-90-820163-0-7

Raadsels rondom Dordt

De kracht van Zuwaert

ISBN 978-94625438-0-5

ISBN 789-08-20163-1-4

PROLOOG

Wat was Tineke geschrokken. Ze had het toch echt gezien, nadat ze een paar minuten geleden de gordijnen van het slaapkamerraam van het Zwijndrechtse appartement had opengeschoven. In het halfronde haventje waar het appartementencomplex omheen was gebouwd had de 79-jarige vrouw een lichaam zien drijven.

Als in een reflex had ze het gordijn weer dichtgeschoven en was ze naar de badkamer gelopen, waar Joost zich stond te scheren. Nadat Tineke had gezegd wat ze had gezien liep hij zo snel hij kon, en met enkele vlokken scheerschuim nog op zijn gezicht, naar het raam in de huiskamer. Vanaf dat punt hadden ze een goed zicht op het haventje.

Het halfronde haventje in Zwijndrecht

Zoiets hadden Joost en Tineke Veldman in de paar jaar dat ze in Zwijndrecht woonden nog niet meegemaakt. Vrijwel elke dag wanneer Tineke 's morgens de gordijnen open deed bleef ze even stil staan voor het raam. Alweer een jaar of vijf geleden hadden ze hun twee-onder-een-kapwoning in het Dordtse Land van Valk verruild voor dit nieuwe onderhoudsvrije appartement aan de Oude

Maas. Sinds ze niet meer in Dordrecht woonden zagen ze hun geboortestad op haar allermooist, vonden ze. Volgens Joost woonden ze exact op de plek van waar vandaan in het verleden beroemde schilders Dordrecht in haar volle glorie op het doek zetten. Schilderijen met van die echte Hollandse wolkenluchten en een rivier vol met handels- en oorlogsschepen.

Vandaag de dag was het nog altijd druk op de rivier. Naast de grote duwbakken domineerden nu cruiseschepen en plezierjachten het beeld. Joost pakte met enige regelmaat z'n verrekijker wanneer hij iets zag dat hij met het blote oog niet kende of herkende. Zo probeerde hij te ontdekken wat werd vervoerd of welke naam of plaats er stond op de boeg van het schip.

De twee associeerden de rivier met beweging, bedrijvigheid en plezier. Niet met de dood. Ja, in de krant lazen ze weleens verhalen over een drenkeling die uit het water was gehaald en dan konden ze zich nauwelijks voorstellen dat dat zich - zoals soms bleek - in de buurt van hun woning had afgespeeld. Maar nu zagen ze met hun eigen ogen iets gruwelijks. In het haventje voor hun appartement dreef een lijk. Een lijk met een oranje sjaal...

Alles wees erop dat er gisteren iets vreselijks had plaatsgevonden. Gisteren was Koningsdag aan de overkant van de rivier uitgebreid gevierd, in het bijzijn van de Koninklijke familie. Joost was nog naar de feestelijkheden in Dordrecht gaan kijken met zijn 15-jarige kleinzoon. Voordat Bart gisteravond afscheid had genomen van zijn opa en oma en weer met de trein naar huis ging hadden ze samen nog even de zeer geslaagde dag doorgenomen. Joost kon toen nog niet weten dat zijn oude schoolvriend Theo van Dijck, die een stukje verderop langs de Zwijndrechtse kade woonde en met wie hij regelmatig een stukje wandelde, een heel andere dag had beleefd.

1

De net als Joost 79-jarige Theo had er al een zware dag op zitten toen hij 's avonds via het Maaspad naar de Zwijndrechtse watertoren onderweg was. Het was bijna 10 uur en schemerig. Vanaf het moment dat de zon achter de horizon was verdwenen was het snel een stuk frisser geworden. Theo haalde z'n zakdoek uit z'n broekzak om te voorkomen dat de druppel die aan z'n neus hing in z'n rossige snorretje terecht kwam.

Naarmate hij dichterbij de watertoren kwam voelde hij zich steeds minder op zijn gemak. Logisch, want hij vertrouwde niets en niemand meer na de krankzinnige Koningsdag die hij achter de rug had.

Toen hij eerder vanavond in zijn stoel in zijn appartement aan De Werf was neergeploft en alles wat hij vandaag had meegemaakt nog een keer de revue had laten passeren was het sms'je binnengekomen waarin hem werd gesmeekt vanavond hierheen te komen en niemand er iets over te zeggen. Dus had hij Nel verteld dat hij even "een blokkie om ging" om alles wat vandaag gebeurd was een beetje te laten bezinken.

Hij passeerde een man die zijn hond uitliet op de groene rivieroever en stak het bruggetje vlakbij de watertoren over. Het terrein rondom de trotse toren zag er desolaat uit. De watertoren was al sinds 2000 niet meer in gebruik en onlangs stelde de gemeenteraad de plannen vast om de toren te restaureren en een nieuwe bestemming te geven. Maar dat was niet zonder slag of stoot gegaan. Veel omwonenden waren fel tegen de restauratie- en verbouwingsplannen, omdat ze bang waren dat er een fastfood-restaurant, discotheek of partycentrum gevestigd zou worden.

Maar de onrust rondom de verbouwingswerkzaamheden aan de toren was niet de reden dat Theo steeds nerveuzer werd. De afspraak die hij hier had was dat wel. Theo vroeg zich af waarom op deze plaats was afgesproken, zo aan het water met weinig huizen in de nabijheid. Was hem vandaag dan nog niet alles

verteld? Of kreeg hij nu alsnog te horen dat hij zich er niet mee had moeten bemoeien?

Net toen hij besloot om toch maar rechtsomkeer te maken zag hij drie mensen op hem af komen lopen. Vanwege de straatlantaarns achter hen kon hij ze niet goed onderscheiden.

De groenstrook bij de watertoren van Zwijndrecht

‘Je zou toch alleen zijn?’ riep hij, maar er kwam geen antwoord. Wie waren dit en wat hadden die gasten nou bij zich in die grote plastic tas?

Was al het gedoe van vandaag nou nóg niet voorbij? Het leek al zo lang geleden dat Theo zich vanmorgen vroeg, kijkend vanuit zijn appartement aan De Werf, had verbaasd over de toen al lange rij wachtenden op het Veerplein voor de Waterbus naar Dordrecht. Van heinde en ver waren mensen gekomen om op deze zonnige dag het oranje-feest van dichtbij mee te gaan maken.

2

‘Hoe laat wilde je de waterbus naar Dordt pakken?’ vroeg Tineke die vroege morgen van Koningsdag aan Joost.

‘Bart zou om een uur of tien hier zijn, en het lijkt me het beste dat we dan meteen naar het Veerplein lopen.’

Bart woonde in Capelle aan den IJssel en had met z'n opa afgesproken dat hij met hem mee zou gaan naar de Koningsdag-festiviteiten in Dordrecht. De 15-jarige scholier was bezig met een werkstuk over het ontstaan van de democratie in Nederland. Dat de koning vandaag het museum "Het Hof van Nederland" ging openen op de plek waar ooit de eerste vrije Statenvergadering in 1572 plaatsvond sloot daar mooi op aan. Joost was een van de weinige Dordtenaren die het voorrecht hadden om die openingsplechtigheid bij te wonen. Bart zou zich op dat moment maar even alleen moeten zien te vermaken, was al afgesproken.

Maar verder zou er vandaag, tijdens het wandelen door de binnenstad, genoeg tijd zijn om te vertellen over Dordrecht, over het ontstaan van de democratie in Nederland en over de relatie tussen de oudste stad van Holland en de Oranjes. Normaliter zou Bart's vader ook zijn meegegaan, maar Mark zat voor zijn werk in het buitenland. En omdat z'n moeder niks had met grote mensenmassa's - en al helemaal niet wanneer ze in oranje waren uitgedost - was Bart deze morgen in z'n eentje met de trein naar z'n opa en oma in Zwijndrecht afgereisd. Hij was ook niet van de uitbundige oranje verkleedpartijen, maar had nu wel een oranje vest met capuchon aangetrokken, om niet te veel uit de toon te vallen.

‘Wat zit er allemaal in je tas?’ had z'n moeder hem vanmorgen gevraagd terwijl ze hem een zoen gaf voordat hij zijn fiets uit de schuur ging halen.

‘Ooh, een flesje drinken en een muesli-reep,’ had hij geantwoord. ‘En een microfoon...’ kwam er nog achteraan, toen hij al in de schuur stond.

‘Een microfoon?’ vroeg Sanne. ‘Waar is dat dan voor?’

Bart vertelde dat z’n geschiedenisleraar een weddenschap met hem had afgesloten nadat die had gehoord dat hij voor z’n werkstuk over democratie naar Koningsdag in Dordrecht zou gaan. Wanneer het hem zou lukken om de koning een paar vragen te stellen zou hij voor z’n werkstuk bonuspunten verdienen. En dus had hij een microfoon en een kleine digitale recorder van school meegekregen.

Sanne had erom gelachen. Ze kende Bart goed genoeg om te weten dat dat niet echt zijn ding was, maar ze vond het moedig dat hij het ging proberen.

‘Succes ermee jôh, wie weet zie ik je straks op tv!’ zei Sanne.

‘Ik denk het niet hoor mam,’ was het antwoord voor hij op z’n fiets stapte richting de metro. Hij stak het woonerf over, riep nog een keer dag naar z’n moeder en fietste een brandgang in. Hij had flink doorgefietst, want om ongeveer kwart over 9 moest hij op station Capelsebrug de metro hebben, om een dik kwartier later op station Blaak over te stappen op de Sprinter naar Breda.

Nadat hij z’n fiets in de bewaakte stalling had gezet liep hij naar de OV-kaartautomaat in de hal van het station, want er zat te weinig saldo op z’n OV-kaart om met de trein te kunnen reizen. Gelukkig stond er geen rij, dus dit kostte weinig tijd. Toen hij bijna klaar was met het opwaarderen van z’n kaart hoorde hij op het spoor boven het metrostation de metro aankomen.

‘SJesus!’ riep hij en hij griste zijn pasje uit de automaat, opende de poortjes ermee en rende de trap op. Net nadat hij de metro instapte klapten de deuren achter hem dicht.

Toen hij een paar minuten later op Blaak uitstapte en richting het lager gelegen treinperron liep zag hij op de borden dat hij nog maar weinig tijd had voor de trein kwam. Op het perron was het niet druk. Nadat de trein was gearriveerd en een aantal mensen was